

Padesát odstínů ostudy

Andrew
Shaffer

alias

Fanny
Merkinová

Nebezpečně
vtipná
parodie

Andrew Shaffer alias **Fanny Merkinová**

PADESÁT ODSŤÍNŮ OSTUDY

Andrew Shaffer alias **Fanny Merkinová**

PADESÁT ODSTÍNŮ OSTUDY

Poznámka: [MP*] = myšlenková pauza

Copyright © 2012 by Andrew Shaffer
Translation © Zdeňka Lišková, 2013
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2013

ISBN 978-80-7388-851-0

1

Frustrovaně se na sebe mračím do zrcadla. Moje vlasy jsou úplně dojebaný. Proč jen jsou tak zvrhle nekontrolovatelný? Musím se odnaučit chodit spát s mokrou hlavou... Češu si své dlouhé hnědé vlasy a v zrcadle mi pohled oplácí dívka s hnědýma, až příliš velkýma očima. Tak počkat... já mám přece modrý! A vtom mi dochází, že se nedívám do zrcadla – už pět minut zírám na plakát Kristen Stewartové. Moje vlasy jsou v pohodě.

Což nic nemění na tom, že situace, ve který se nacházím, je pěkně dojebaná. Moje spolubydlící, Kathleen, má děsnou kocovinu. Ta čubka! To ona měla teď zpovídat toho bohatýho vazouna do dalšího vydání *Sexy pracháčů*. Jenže hází jednu šavli za druhou, a tak ta špína zbyla na mě. (Myslím rozhovor, ne uklízení jejich zvratků.) Od konce školy a získání titulu bakalář svobodných umění mě dělí sotva pár týdnů. Ale ne, namísto šprtání

na zkoušky teď musím nasednout na kolo a tři a půl hodiny šlapat z Portlandu, ano, toho v Oregonu, až do Seattlu, abych se setkala s Earlem Greyem, pohádkově bohatým ředitelem Earl Grey Corporation. Ten rozhovor nejde přesunout, říká Kathleen, protože čas pana Greye je nevyčísitelný a ach-tak-vzácný. Jako by můj nebyl?! Jak už jsem řekla, moje spolubydlící je pěkná č...

Kathleen leží rozvalená na gauči v obýváku a kouká na *Těhotná v šestnácti*. Na tom by nebylo nic zvláštního, kdyby byla stejně stará jako já a taky ve škole, jenže ona by mohla být mou matkou. Jestli někdy poběží *Vyrízená v osmatřiceti*, stoprocentně ji obsadí. Momentálně je řadovým pisálkem v redakci *Sexy pracháčů*, což je přívýdělek, který používá jako háček na ulovení pana Kokota Bohatého. I když ji ještě žádný z těch zámožných manažerů o ruku nepožádal, s pěknou řádkou z nich se vyspala. „Někde začít musíš,“ říkává vždycky. „Tak proč si při tom trochu nevyhodit z kopýtka?“ Nechápu, co je špatného na staré dobré ruční práci. No, nejspíš to nechápu proto, že mám skoro nulové zkušenosti s opačným pohlavím.

Kathleen zvedá oči od televize a všímá si, jak moc jsem na ni naštvaná. „Je mi to líto, Anno. Zabralo mi měsíce ten rozhovor domluvit. Tak to pro mě prosím tě udělej,“ škemrá chraplákem Christiana Balea v roli Batmana. Někdo tu včera vykouril příliš mnoho cigaret.

„Spolehni se Kathleen. Ty potřebuješ odpočívat. Nechceš Ny-Quil?“

„Je v něm alkohol?“

„Jasně,“ přitakám.

„Tak mi nalej panáka a smíchej to s Red Bullem,“ řekne. „A na – vem si můj přehrávač a dej mu tyhle otázky. Já si to pak přepíšu.“

Nemůžu uvěřit tomu, že to dělám! Beru si od ní přehrávač a poznámky. Až po půl hodině šlapání po dálnici si vzpomínám na její požadavek ohledně NyQuilu s Red Bullem. Ale co. Ta č... se taky může zvednout a namíchat si to sama.

[MP*]

Sídlo společnosti Earl Grey Corporation v centru Seattlu je obrovská stosedmdesátipětípatrovákancelářská budova, která se vzpíná k bezmračné obloze jako ocelová erekce. Skleněnými dveřmi procházím do vstupní haly, která je od podlahy až ke stropu celá ze skla a oceli. Jsem z toho úplně vedle, protože budovy v Portlandu jsou z hlíny a slámy.

Jakmile jsem uvnitř, usměje se na mě atraktivní blondýnka usazená za recepčním pultem. Řekla bych, že to bude recepční, protože mě nenapadá jiný důvod, proč by měla sedět za recepčním pultem. Jedině že by zaskakovala za skutečnou recepční, která by mohla být zrovna na obědě. Ale pak si uvědomuju, že jsou skoro dvě, a pochybuju, že by někdo chodil na oběd tak pozdě. Takže to musí být skutečná recepční.

„Přišla jsem za panem Greyem,“ oznamuju jí. „Jsem Anna Stylová. Přišla jsem místo Kathleen Kravinové.“

„Vydržte, slečno Stylová,“ řekne recepční a nakoukne do počítače. Kéž bych si na ten rozhovor půjčila kostýmek od Kathleen.

Ted, když tu stojím, před tak dokonale oblečenou ženou, cítím se v mikině Tommy a teplácích Victoria's Secret s nápisem PINK na zadku jako nahý. Navíc ty tepláky nejsou růžové, ale šedé. To je něco, co mě vždycky mate, když si je беру na sebe. Nemělo by na nich spíš být GREY? Možná byla Viktoriiným tajemstvím barvoslepost.

Recepční ke mně zvedá oči od počítače. „Zapište se, prosím, slečno Stylová,“ řekne a přistrčí ke mně propisku a papír na tvrdé podložce. „Vyjeďte výtahem do devadesátého patra.“

Oněměle na ni zírám. V Portlandu žádné výtahy nemáme. „To bude poprvé v životě, co použiju výtah. Jak to vlastně funguje?“

Usměje se. „Kabina výtahu, ve které se pohybujete, je zavěšena v šachtě pomocí ocelového lana, které je navinuto na kladku zvanou lanovnice. Tu pak pohání elektromotor, takže se kabina zvedá nebo klesá.“

„Jak fascinující,“ užasnu. „A můžu to nějak ovládat?“

„Výtahy se ovládají velmi snadno. Jakmile budete uvnitř, stiskněte tlačítko s číslem devadesát,“ vykládá, zatímco se zapisuju. V jejím hlase se ozývá stopa sarkasmu, ale já to nechávám plavat. Pravděpodobně tu nejsou zvyklí na venkovské balíky z Portlandu.

Recepční mi podává vizitku pro návštěvy. Stojí na ní: PANNA. Copak je to tak vidět? „Jak to víte, že jsem...“

„Že jste tady v sídle Earl Grey Corporation poprvé? Uklidněte se,“ řekne a mrkne na mě. „Byla jsem stejně nervózní jako vy, když jsem se měla poprvé setkat s Earlem Greyem.“

S poděkováním zamířím k výtahu. Jeho dveře střeží dva holo-hlaví svalovci oblečení, jako by byli od bezpečnostní služby. Jak

se blížím, jeden z nich – ten, který vypadá přesně jako Vin Diesel – stiskne šipku nahoru. Vlastně, když se na něj tak dívám, on to je Vin Diesel. *Páni*. Vstupuju do výtahu, mačkám tlačítko s číslicí „90“ a ta magická skříňka se dává do pohybu směrem ke kanceláři pana Greye. Je to jako jízda v zábavním parku, jenom je zadarmo, nemusí se na ni stát dvouhodinová fronta a nikdo tu nepozvracel podlahu. Což mě přinutí znovu pomyslet na Kathleen.

Konečně výtah zpomaluje, aby zastavil. Dveře se otevírají a já se ocitám v další hale ze skla a oceli. To tu budovu postavili jenom ze skla a oceli? Kde vůbec tolik skla a oceli vzali? Pouštím se do toho, co dělám vždycky, když přemýšlím: strkám si prst do nosu. Ale dřív než mi v něm zmizí půlka malíčku, zdraví mě další atraktivní blondýna a vede mě ke koženému sedacímu pytli. „Počkejte tady, slečno Stylová,“ řekne chladně.

Svážím se na pytel a sleduju, jak blondýna opouští halu. Copak Earl Grey zaměstnává jenom blondýny? To je divný. Prohrabu se svým batohem, vytahuju z něj Kathleenin poznámkový blok a letmo si čtu její otázky. Kdo je vlastně ten muž, se kterým budu dělat rozhovor, ten, jehož příjmení se shoduje s barvou mých tepláků? Je to snad znamení? Ta č... Kathleen mi o něm nic neřekla, a mě nenapadlo se na něco zeptat. Jako bych měla v hlavě piliny. Tomu chlapovi může být sto, nebo třeba pět. I když, pětiletému by nesvěřili vedení tak velké společnosti, jako je Earl Grey Corporation, nebo jo? Ale pak si uvědomuju, že by to teda klidně udělali! Viděla jsem to v jednom filmu, když jsem byla malá. *Sám doma a bohatý* – hrál tam ten roztomilý kluk ze *Sám doma*. Bože, než hodinu zpovídat nějaký rozcáplý děcko, to radši skočím z okna,

hned teď! Nedokážu udržet nervy na uzdě. Začíná mi škubat v nohách. To radši být sama, schoulená do klubíčka v posteli a uspávat se pláčem než dělat rozhovor s pětiletým multimilionářem.

Přestaň s tím, Anno, ozve se hlas se silným jerseyským přízvukem. Chvilí mi trvá, než v něm rozpoznám svou vnitřní vůdkyni. Jsem si jistá, že je to ona, protože kdykoliv mi promluví v hlavě, slyším tu zvláštní ozvěnu. To prostě neexistuje, že by mu bylo pět. Nebo sto. Jestli má mít článek v *Sexy pracháčích*, bude nejspíš vypadat jako každý jiný výkonný ředitel, po kterém jeho zaměstnankyně prahnou: věk kolem třiceti a nějakým zvláštním způsobem přitažlivý. Vydechnu úlevou, protože moje vnitřní vůdkyně má asi pravdu.

Blondýna se vrací. „Slečno Stylová?“

„Ano,“ odpovím poněkud hlubším hlasem, než je u mě zvykem, protože se snažím zamaskovat pokles sebevědomí.

„Pan Grey vás přijme za několik minut. Dala byste si zatím něco k pití? Kávu, sodu, čaj...?“

„Omáčku,“ řeknu.

Měl to být vtip, ale ta žena kývne a mizí zpátky v chodbě. O minutu později se vrací s velkou sklenicí plnou husté hnědé šťávy. Dřív než si stačím říct o vodu, otevírají se dveře vedoucí z haly do kanceláře a vychází z nich pohledný Afroameričan. To je Jay-Z!

Rapper se otáčí a ukazuje prstem skrz dveře se slovy: „Tento týden devět jamek.“ Dochází mi, že mluví o golfu, ale i tak mi myšlenky sklouznou k úplně jiným prohlubním. Cestou k výtahu na mě Jay-Z mrkne.

Vtom mi pípne telefon – je to textovka od Beyoncé, ve které mě varuje, ať se od jejího chlapa držím dál. Hele, klídek.

„Pan Grey vás nyní přijme,“ zavolá na mě recepční od pultu. Sbíráám si batoh a poznámky a kontroluju, jestli mám pořád přehrávač v kapse mikiny. Jo, je tam. Nechávám omáčku omáčkou a courám se ke dveřím. Měla bych být v Portlandu, učit se na zkoušky, abych mohla odpromovat. A místo toho jsem tady a dělám za Kathleen špinavou práci. Nejspíš ji zabiju, jestli dřív Beyoncé nezabije mě.

Otevíráám dveře a zároveň si jedním rychlým neohrabáným pohybem přišlápnu okraj vytahaných tepláků. Jak se řítím k podlaze, moje tělo automaticky přepne na gymnastický mód. Zahazuju batoh i poznámky, natahuju před sebe ruce a vystřihnu ukázkovou hvězdu. Díky setrvačnosti získané svým pádem přidám dvě další, až dopadám nohama na – stůl pana Greye! Je mi z té nešikovnosti tak trapně, že zavírám oči.

Cože? Někdo tu... tleská? Otevíráám oči a třeštím je na pana Greye a U VŠECH TŘPYTIVÝCH UPÍRŮ, TO JE ALE KUS!

2

„S lečno Kravinová,“ řekne ten hezounek a natáhne ke mně ruku s neuvěřitelně dlouhými prsty, aby mi pomohl ze stolu. Čekala jsem, že to bude Brit, ale v jeho hlase není ani stopa anglického přízvuku. „Jsem Edward Cullen. Totiž, Earl Grey. Nechcete se posadit?“

Je mladý, je sexy, je vysoký – je totálně všechno. A v žádném případě mu není pět. Nemůže mu být víc než třicet. Je dokonale oháknutý, v šedém obleku na míru, nažehlené bílé košili a černé kravatě se smajlíky. S těmi rozcuchanými hnědými vlasy a jiskřivýma šedýma očima je to přesně ten týpek, o kterém byste chtěli psát fan-fiction.

„Totiž, ehm,“ vykoktám, přijímám jeho ruku a slézám se stolu. Když se dotkneme, překotně zamrkám; buď je jeho dotyk elektrický, nebo jsem právě dostala křeč. Zpátky na nohách a na podlaze se omlouvám a jdu si pro poznámky a batoh, načež se vracím a sedám si naproti němu.

„Slečně Kravinové do toho na poslední chvíli něco přišlo. Takže mě poslala místo sebe.“

„A vy jste...?“

„Anna Stylová. Slečna Kravinová je moje spolubydlící.“

„Mmm, hmm,“ udělá.

Z kapsy vyndávám přehrávač a instaluju ho. Pan Grey mě sleduje s pobaveným úsměvem na tváři. Pravděpodobně se diví, proč používám technologii, která byla zastaralá už v době, kdy opustila výrobní linku. Kladu si tu samou otázku. Vím jenom, že je Kathleen posedlá starými věcmi. Asi takhle – její nejoblíbenější skupina je Nirvana.

„Promiňte,“ zamumlám. „Snažím se přijít na to, jak se to zapíná...“

„To je v pořádku. Rád se dívám,“ řekne se škodolibým úsměvem.

„Můžu si náš rozhovor nahrát? Pro potřeby Kathleen.“

„Nemám nic proti tomu, abyste si nás nahrála,“ pronese. Z toho, jak při tom vysloví „nás“, mě příjemně zamrazí. On mě balí? Na takovou pozornost nejsem od mužů zvyklá. Nikdy jsem nebyla žádná „kost“; mé tělo nestojí za pozornost v žádném směru, od úzkých boků až po košíčky velikosti B.

„Kathleen vám řekla, k čemu je to interview určeno, že?“ ověřuju si.

„Osobně jsem s ní nikdy nemluvil, ale moje asistentka mě informovala o tom, že je to pro nějaký časopis, který se zabývá světem obchodu.“

„No... jo,“ zalžu, když konečně zjistím, jak se to zapíná. Jestli neví, o jaký časopis se jedná, já mu to teda vysvětlovat nebudu. „Takže mi dala seznam otázek, které vám mám položit.“

Upře na mě pronikavý šedý pohled. „Které zní...?“

Aha, takže žádný nezávazný pokec na úvod. Čtu mu první otázku z poznámkového bloku, pěkně slovo od slova. „Jako mladý jste ve své obchodní kariéře dosáhnul mnohé, více než ostatní dokážou za celý život. Jaké je tajemství vašeho úspěchu?“

Usměje se. „Nejdůležitější součástí mého podnikání jsou lidé, které zaměstnávám, a lidé, se kterými moje společnost uzavírá obchody. Trávím hodně času poznáváním lidí a jejich odhadem. Inspiruji je, stimuluji a odměňuji. Ve svém nezměřném impériu zaměstnávám na milion lidí a s každým z nich jsem absolvoval pohovor. Jsou to pozoruhodné lidské bytosti. Takže, v kostce, můj úspěch úzce souvisí s lidmi, kterými se obklopuji.“

„A nehraje v tom roli štěstí?“ Tuhle otázku mi Kathleen nenapsala, ale já se prostě musím odchýlit od scénáře – připadá mi tak arogantní a sebejistý. Chci ho trochu vyhodit ze sedla. Tohle bude ten zatraceně nejlepší kousek, co se kdy v *Sexy pracháčích* objevil.

„Štěstí je pro gamblery, slečno Stylová. A já nehraji.“

„Nikdy? Nikdy jste si, řekněme, nevsadil?“

„Nikdy,“ odvětil. „Já neriskuji.“

„To jste si nekoupil ani stírací tiket za dolar?“

„Nikdy. Takový risk na sebe prostě nevezmu. Kdyby ten los nevyhrál, zůstal by mi jenom malý kousek papíru a stříbrný prášek na čtvrtáku. Někdy se vám to stříbrné dostane i na prsty a pak to z nich zaboha nejde sundat.“

„Takže jste si stírací losy kupoval!“

Vzdychne. „Mimo záznam? Moje matka byla notorická hráčka, slečno Stylová. Jako malému mi místo hraček dávala na hraní použité stírací losy. Takže, ne, já opravdu neriskuji.“

„Ani za dolar?“ ověřuju si ještě.

„Ani za dolar,“ řekne a provrtá mě šedým pohledem.

Cítím, jak se mi rozbíhá srdce. Všechno, co říká, mě táhne do jeho postele, dokonce i ta zmínka o stíracích losech, se kterými si hrál jako malý. Je to tím, že tak dobře vypadá? Nebo kvůli jeho neuvěřitelně dlouhým prstům? Nebo těm rozčuchaným vlasům? Nebo kvůli neuvěřitelně dlouhým prstům?

„Odpocíváte vůbec někdy?“ ptám se. „A jak vlastně trávíte volný čas?“

„Mám koníčky,“ prozrazuje s potutelným úsměvem. „Fyzické aktivity: base jumping, závěsné kluzáky, podvodní plení košíků. Zároveň se rád oddávám duševnímu relaxu, například stolním hrám.“

„Hrajete Monopoly, předpokládám,“ odtuším.

„No samozřejmě,“ potvrzuje. „Ale potěšení nacházím třeba i ve hře Trivial Pursuit.“

Hlasitě polknu.

Je tak přitažlivý a dlouhoprstý, že je pro mě hrozně těžké soustředit se na Kathleeniny otázky. Silou vůle se přinutím podívat na papír a přečíst další. „Earl Grey Corporation má poměrně rozvětvené portfolio od výroby přes přírodní zdroje až po internetové firmy. Proč se nezaměřujete především na vývoj v oblasti technologií jako každý jiný multimilionář vašeho věku?“

Povzdychne si. „Já prostě nejsem jako každý jiný. Nedělám to, co dělají všichni ostatní,“ vysvětluje, „v podnikání, ani v ložnici.“

Většina lidí v ložnici spí, nebo sleduje televizi, nebo si čte. O čem to může mluvit?

„Řídíte se v podnikání nějakou filozofií?“ ptám se.

„Žádný člověk není skálou,“ odpovídá. „Skály jsou pokryté špínou, tvoří je kamení a rostou na nich stromy. Neznám jediného člověka, který by tak vypadal. A proto lidé nejsou skály.“

Páni. Copak se tehle žhavez týpek na univerzitě specializoval na filozofii? Vůbec není jako ty trosky, které znám, co zírají do prázdna a kouří trávu. Cítím, jak se červenám. V životě jsem se neocitla v přítomnosti tak chytrého a pohledného muže, snad kromě dne, kdy naši školu navštívil prezident Obama a úplně z paměti vyjmenoval všechny státy (včetně hlavních měst) v abecedním pořadí.

„Máte takové osobité jméno. Nejste čistě náhodou anglický šlechtic?“ pokračuju.

Zavrtí hlavou „Kdybych byl, myslíte, že bych skončil v pěstounské péči ve Spojených státech? Navíc, všimněte si, že mám dokonalý chrup.“

„Trefa,“ uznávám. Když už to nařuknul, dostávám se k další otázce, která s tím souvisí. „Jak vaši obchodní kariéru ovlivnil fakt, že vás rodiče zanedbávali?“ Už když tu otázku čtu, cítím se jako ještě větší idiot než obvykle. Proč si to sem nepřišla odříkat Kathleen? No jasně – je doma a zpíjí se do němoty koktejly z Ny-Quilu a Red Bullů. Jinými slovy, její typické úterý.

„Neměl jsem právě obvyklé dětství. To je veřejně známá informace. A jak to ovlivnilo mou obchodní kariéru? Upřímně řečeno, nevím.“ Jejda. Už se neusmívá.

„Obětoval jste kvůli kariéře manželství a rodinu?“

„Ne, zato jsem obětoval hodně panen,“ uculí se znovu. Ten mění nálady stejně často jako moje máma manžela.

„Jste gay?“ No tohle, další Kathleenina stupidní otázka!

Po tváři se mu rozlije udivený úsměv. „Jestli jsem gay? Ne, slečno Stylová. Jsem něco víc.“

„Jak to myslíte, víc?“

„Jsem Grey,“ prohlásí. „Ta otázka byl vtíp, že ano?“

Znovu se zadívám do poznámek. „To se tu nepíše, pane Greyi. Je tady jenom – *jste gay?*“

„Co je to vlastně za otázku?“

„Jsou od Kathleen,“ odpovídám zaraženě.

„A vy dvě v tom obchodním časopise pracujete spolu?“

Zavrtím hlavou a zčervenám. „Ne. Jsem v posledním ročníku na Washingtonské státní, ale mým oborem je angličtina, ne žurnalistika. Tohle je první interview v životě, které dělám.“

„Aha,“ odtuší a zamyšleně si promne bradu. Eh, jak ráda bych, aby mi takhle –

Na stole mu zazvoní pevná linka a on to přijímá. „Máte na lince supermodelku Jezebel Lusciousovou, pane Greyi,“ oznamuje mu recepční.

„Vyřidte jí, ať počká. Ještě jsem tu neskončil,“ řekne a nechává nejkrásnější ženu světa čekat – kvůli mně.

„V pořádku, pane Greyi,“ ozve se recepční. „Mohl byste se slečny Stylové zeptat, zda si přeje přinést tu omáčku do kanceláře? Zapomněla si ji v hale.“

Earl na mě tázavě pozvedne obočí.

Zavrtím hlavou.

„To nebude nutné,“ řekne. „Pokud slečna dostane žízeň, jsem si jistý, že se tu pro ni něco najde.“

Se záludným úsměvem hovor končí. „Omlouvám se za vyrušení. Kde jsme to skončili?“

„Myslím, že už jsem vám položila všechny Kathleeniny otázky.“

„Jistě. Potom byste mi snad mohla na nějaké odpovědět vy.“

„Na mně není nic zajímavého, pane Greyi.“

„To posoudím sám,“ pronese. „Kdy promujete?“

„Za pár týdnů.“

„A potom, co máte v plánu dál?“

„Já žádný plán nemám. Uvažovala jsem o nějaké práci v nakladatelství.“ Ještě jsem o budoucnosti moc nepřemýšlela. Vždyť jsem na to měla jenom čtyři roky.

„Earl Grey Corporation vlastní několik nakladatelství. Mohl bych vám v některém domluvit pohovor,“ nabízí.

„No, děkuju,“ řeknu. „Ale já si nemyslím, že bych byla někdo, koho chcete do týmu.“

„Proč ne?“

„Na tom nesejde,“ vzdychnu. Ani trochu se nepodobám těm blondatým barbínám, se kterými pracuje. Copak to nevidí, že jsem obyčejná holka, co na rozhovory s multimilionáři nosí tepláky? Musím odsud vypadnout, než ze sebe udělám ještě větší pako.

„Nechtěla byste tu trochu provést? Nahlédnout do mého tajného sklepení určeného k sexuálním hrátkám?“ navrhuje.

„Nemůžu,“ utrousím, sbírám si věci a vypínám přehrávač. „Večer musím pracovat. Díky za rozhovor.“

Podává mi pravou ruku. „Potěšení bylo plně na mé straně,“ prohodí s úsměvem. Potřesu si s ním a pocítím další elektrický záchvěv. On se zasměje a zvedá ruku, aby mi ukázal ruční bzučák schovaný v dlani. To je ale vtipálek! „Hezký den, slečno Stylová.“

„I vám, pane Greyi,“ zdravím a odcházím.

3

V Portlandu sdílím s Kathleen dvoupodlažní byt. Rodiče jí ho koupili, když před dvaceti lety nastupovala na univerzitu. Dodnes si myslí, že na ní studuje, aspoň co vím. Kathleen tvrdí, že si „dává pauzičku“. A i když musím snášet její opilecké úlety, uchránilo mě naše soužití před pobytem na studentské koleji. Když zajíždím na příjezdovou cestu, v duchu si povzdychnu. Kathleen ze mě bude ohledně toho mladého výkonného hezouna tahat detaily. Prostě jí dám, co jsem natočila. A že mě celou hodinu prakticky svlékal očima? To si nechám pro sebe.

Jakmile vejdu do dveří, vymrští se z gauče a řítí se ke mně, aby mě vzápětí srazila k zemi a olízala. Přisahám, někdy se chová jako šedesátikilové štěně. Možná pětášedesátikilové, protože se zdá, že alkoholová dieta proložená špagetami z konzerv, kterou praktikuje v posledních třech týdnech, funguje opačně. Setřásám ji ze sebe a obě si stoupáme.

„Měla jsem o tebe strach,“ spouští.

„Proč?“ utrousím. *Protože jsi mě poslala za babičkou, i když jsi věděla, že na mě celou dobu číhá velký zlý vlk?*

„Bála jsem se, že netrefíš do Seattlu. Moc dobře vím, že se občas ztratíš na cestě do koupelny.“ To mluví o tom extempore, kdy jsem bivakovala a močila v kuchyni. Stalo se to jednou jedinkrát, a navíc jsem přitom byla sjetá houbičkami.

„No, tak jsem tam trefila,“ bručím, zatímco vytahuju přehrávač a házím jí ho. Sedáme si na pohovku a Kathleen stahuje hlasitost televizního maratónu *Těhotná v šestnácti*. Copak nedávají nic lepšího? Třeba *Jersey Shore*.

„Tak ven s tím,“ vyrukuje na mě. „Jaký byl, pan neblaze proslulý Earl Grey?“

„Vůbec jsi mi neřekla, že je tak mladý,“ stěžuju si. „Kolik mu vlastně je?“

„Dvacet sedm.“

„Je to sympaťák. Jako Mark Zuckerberg, jenom o něco míň autistický,“ vykládám. „Nosí oblek a taky má dost svérázný smysl pro humor.“

„Řekni mi jedno: je teplej, nebo s tebou flirtoval?“

„No, nevím, jestli jsem zrovna jeho typ,“ zapochybuju. „Čistě podle toho, jak vypadají jeho asistentky, je na vysoké sošné blondýny.“

„Já jsem blondýna,“ vytasí se Kathleen. „A umím vypadat jako socha.“ Sešpulí rty a zadrží dech. Musím uznat, že tak trochu jako socha vypadá, celá pobledlá a s tím prázdňým pohledem v očích.

„Jak se cítíš?“ napadá mě.

„Líp,“ vydechne a uvolní se.

„To je dobře,“ řeknu. „Musím totiž do práce.“

„To nemyslíš vážně, že jdeš pracovat. Nemusíš se náhodou učit na zkoušky?“

Jo, to teda musím – a taky jsem to měla dělat celý dlouhý den, až dokud by nebyl čas jít do práce. Nevěřicně na ni zírám.

„Promiň, zapomeň, že jsem něco řekla,“ utrousí lhostejně. „Nechceš si dát pár body shotů, než půjdeš? Sehnala jsem čerstvé limetky...“

„Zní to lákavě,“ zarážím ji, „ale už tak přijdu dost pozdě.“

„Tak jo, tvoje blbost,“ uráží se. „Jdi si.“

[MP*]

Jsem tak šťastná, že jdu do práce, protože mám konečně šanci dělat něco jiného než snít o Earlu Greyovi. Práce ve Wal-Martu je první a zároveň jedinou, jakou jsem kdy měla. Dělán tam celé čtyři roky, co chodím na Washingtonskou státní. Až skončím školu, podívám se po nějaké „skutečné“ práci. Ještě jsem nic neplánovala, ale nedělám si s tím moc těžkou hlavu. V dnešní ekonomické situaci to není pro absolventa vůbec žádný problém, najít si novou práci.

„Jsem tak rád, že jsi to dneska stihla,“ rozplývá se můj šéf, když se v místnosti pro zaměstnance navlékám do modrého pracovního pláště. Je skoro léto, a tak není divu, že mě vidí rád – máme hrozně práce, protože si všichni kupují nové grily na sezonu. Copak si ho nikdo nenechává z té předešlé? U nás v Americe nejspíš ne.

„Omlouvám se, že jdu pozdě,“ řeknu.

„Vždyť to říkám, jsem rád, že jsi tady. Víš, Anno, vždycky je radost vidět tady tvůj kompletní chrup.“

Zazubím se na něj.

„Jo, a abych nezapomněl,“ navazuje, „někdo nechal na dá-mách pořádnou hromadu a já bych potřeboval, abys to tam uklidila. Je to ta největší nálož, jakou jsem kdy viděl z někoho jiného vyjít.“

Se zvonem a zahradnickými nůžkami mířím na ženské záchodky a brzy jsem do svého úkolu doslova ponořená. Ten poslední, na koho teď myslím, je Earl Grey.

[MP*]

Zbytek týdne dělím na práci ve Wal-Martu a učení na zkoušky. Každou volnou chvíli trávím fantazírováním o „stáži“ u Earla Greye. A tím chci říct, že bychom si my dva tu stáž pořádně opepřili. Kathleen přepisuje náš rozhovor a vypracovává Greyův medailonek do *Sexy pracháčů*. Nepřestává mi děkovat, že jsem za ni ten rozhovor pořídila a že jsem se obětovala. Nemá ani zdání, jak moc ráda bych se s ním „obětovala“.

Ve středu volám mámě. Žije na Floridě se šestým manželem v pořadí, nějakým špinavcem, jehož jméno si ani nedokážu zapamatovat. Připomíná mi Louisce C. K., jenom bez smyslu pro humor. Žijí v nudistické komunitě. Trmácela jsem se za nimi jenom jednou, což bylo přesně o jednu návštěvu víc, než se dalo rozdýchat.

„Jak jde škola, Anno?“

„Ale asi jo,“ odpovídám zamyšleně.

„Anno? Ty zniš, jako by ses zamilovala do staršího záhadného muže.“

„No jasně,“ zlehčuju to. „Jako by se to někdy mohlo stát zrovna mně.“

„Zlato, jednou to přijde, ať chceš, nebo ne. Nikdy jsi neměla přítele. Nebo přítelkyni. Nebo přítele s výhodami.“

„Tak dík za připomenutí, mami.“

„Jen ti říkám, jak to je. Na troše povyražení není nic špatného,“ vede si svou. No, možná má pravdu. Kdo by měl o lásce a romantice vědět víc než ta, která je pošesté vdaná?

Když domluvíme, volám ještě tátovi. Netelefonuje moc rád, ale já ho přesto vytáčím, abych ho trochu vytočila. Po čtvrt hodině mého nepřetržitého mletí pantem a jeho rozpacitého brčení zjišťuju, že nevolám tátovi – vytočila jsem špatné číslo a nějakej odpornej chlívák si to na druhém konci s někým rozdává. Okamžitě zavěšuju. Tátovi zavolám jindy, teď potřebuju sprchu.

Zbytek večera trávím u učení. Poté, co škrtnu sirkou a zapálím svíci, sedám si ke stolu s ostře nabroušeným brkem a pergamenem, na který sepisuju pojednání o legálnosti fan-fiction tvorby na Etiku. Končím v jednu ráno. Zháším svíci a hroutím se do postele, kde okamžitě upadám do spánku plného vizí Earla Greye a jeho šedých očí, které nade mnou bdí...

[MP*]

V pátek večer někdo zvoní. Já se učím a Kathleen sleduje *Wall Street*. Zvedám domácí telefon. Je to můj nejlepší snědý kamarád, Jin!

„Pojď dál,“ zvu ho a objímám na uvítanou.

S Jinem jsme kamarádi od prvního ročníku, nic víc mezi námi nikdy nebylo. Taky letos končí. Specializuje se na komunikační technologie, i když nikdo netuší, k čemu mu vlastně taková kvalifikace po škole bude. Je jako já, nemá o skutečném světě ani páru.

V ruce třímá litrovku Olde English. „Mám super novinku,“ řekne. „Na PonyExpression.net mě povýšili na moderátora.“

Když není ve škole nebo se neučí, věnuje se čtení a psaní fan-fiction na *My Little Pony*. Je opravdu velmi nadšeným Bronym. Kdo by to řekl, že bude tolik chlapů fandit *My Little Pony: přátelství je magické*? Myslela jsem si, že jeho posedlost nikam nepovede, ale právě mi dokázal, že jsem se mýlila. „Gratuluju,“ řeknu a znovu ho objímám. „Kolik za to dostaneš?“

Rozpačitě si odkašle. „No, víš, bude to za pár babek,“ přiznává.

Aspoň, že za něj rodiče cvakají školu. „Aha,“ zamžikám. „No, babky se taky dají jíst, když si je usmažíš. Teda, pokud nejsou červavý.“

Kathleen ukazuje Jinovi z gauče oba palce nahoru. Už zase jí není dobře, což není žádná novinka.

„Takže jsem přinesl to nejlepší pívko na oslavu, vy čubky,“ objasňuje Jin. Vždycky nám s Kathleen říká čubky, ale my všichni víme, že jediná č... v tomhle bytě je Kathleen.

I když jsme s Jinem jenom kamarádi, jsem si naprosto jistá, že on chce být „něco víc“. Já ho tak nevnímám – spíš mi připadá jako

nevlastní bratr. Už víckrát se mě pokusil políbit, ale já jeho snahy pokaždé odrazila. Moje máma i Kathleen mě obviňují z toho, že nemám v těle jedinou chlípnou kůstku, ale to není pravda – existuje jedna chlípná kůstka, kterou bych v těle měla ráda, a ta patří panu Earlu Greyovi...

Jin otevírá láhev Olde English a rozlévá ho do tří červených plastových kelímků Solo. Já přitom pozoruju jeho bronzovou kůži, krátce střižené černé vlasy a vyrýsované svaly. S úsměvem ke mně zvedá oči. Nejistě mu pohled oplácím a přemítám, jestli na mě vůbec někdy přestane dorážet. Pravděpodobně ne – Jin je takovým třetím kolem na dvojkole postaveném pro Annu Stylovou a Earla Greye.

4

V sobotu jsem ve Wal-Martu na osmihodinové směně. Šéf mě staví na celý den k pokladně. Nemohla bych mít větší motivaci pro úspěšné dokončení školy než vidinu celoživotní práce tady.

Po čtyřech hodinách markování a vkládání plínek a cigaret do tašek jsem tak otupělá, že ani nezaznamenávám, že zákazník přede mnou není nikdo jiný než Earl Grey! Na sobě má velurovou teplákovku, která skvěle podtrhává barvu jeho očí. Neřekla bych, že je možné, aby byl ještě víc k sežrání než v obleku, ale – sakra!

„Dobrý den, slečno Stylová,“ zdraví mě a upřenýma očima na mě upírá upřený pohled.

„Pane Grey!“

Posouvá ke mně CD kapely Nickelback a já ho automaticky markuju. „Náhodou jdu kolem a narazím tu na vás,“ řekne. „Jak příjemné překvapení.“

„Ehm, máte všechno, co jste potřeboval?“ koktám, když balím CD. Earl Grey se usměje jako velký zlý vlk, který mě chce kousnout. A, páni, jak ráda bych, aby mě...

„Vlastně ne,“ ozve se, čímž utne můj vnitřní monolog. „Pár věcí jsem nenašel. Mohla byste mi s tím pomoci?“ Jeho hlas je řízný a hustý jako pивní pěna a já chvilkově ztrácím soudnost.

Potřesu hlavou, abych se vzpamatovala. Jako v křišťálové kouli se v mé hlavě zjevují slova: „Všechna znamení ukazují – ANO,“ vyřknu je nahlas.

„Co, prosím?“

„Chci říct, jistě. Samozřejmě že vám pomůžu.“

Za ním je fronta patnácti lidí, ale copak se tomu hlasu dá odolát? Zhasínám světlo u své pokladny a zaslechnu, jak zákazníci v mé frontě protestují. Vždyť jsou v provozu další tři pokladny. Ale jenom jeden Earl Grey. Podává mi svůj seznam a já ho provádím obchodem na lovu za jeho položkami. Lepicí páska? Potravinová folie? Pilka na železo? Kdo to vlastně je? Dexter? Vedu ho k uličce s lepicími páskami a veškerou mentální kapacitu dávám do soustředění na chůzi. Levá noha, pravá, levá... teď pravá?

„Sakra, zapomněli jsme to vaše CD,“ vzpomínám si.

Mávne rukou. „Stejně mám doma deset jiných kopií,“ dodává lhostejně. Tenhle chlap rozhazuje peníze jako opice bobky.

„A co vlastně děláte tady, v Portlandu? Jste tu obchodně?“ ptám se ho.

„Pro potěšení,“ shrne. Cítím, jak se mi instinktivně prokrvuje lůno, a tím se připravuje jako inkubátor pro naše děti.

Zastavuju. „Tady je regál s páskami.“

„Děkuji, slečno Stylová.“ Vybírá si tu nejdražší, za 3,99 dolaru. Ten teda utrácí.

„Vám se líbí žít na vysoké noze,“ zkonstatuju.

„Imponuje vám to, slečno Stylová?“

Zčervenám. „Nikdy jsem nepotkala nikoho tak bohatého,“ pípnu. „Nějak to ze mě vylétlo. Omlouvám se.“

„To je v pořádku,“ zakření se. „Vždyť je to tak, že ano?“

„Co?“

„Že jsem bohatý.“

Přikývnu. „Můžu se zeptat, co děláte ve Wal-Martu? Totiž, vždyť si můžete dovolit nakupovat kdekoliv.“

Zasměje se. „Teda, slečno Stylová. Miluju vaši upřímnost. Je tak osvěžující. Ženy, se kterými se obvykle stýkám, jsou tak podlézavé, až se mi hnusí. Vy ne.“

„Budu to brát jako kompliment,“ rozhoduju se.

„Tak jsem to myslel. A teď k vaší otázce. Proč jeden z nejbohatších lidí světa nakupuje ve Wal-Martu? Z jediného důvodu, máte nejnižší ceny.“

Nechci se ho dotknout, přesto říkám, co mám na jazyku: „Zdá se mi to trochu... pod vaši úroveň. Kdybych měla co vy, nakupovala bych v Targetu.“

„Pak zkrátka nejsem průměrný milionář, jakého si představujete,“ odtuší.

Usměju se. „Ne, to zcela určitě nejste, pane Greyi.“

Blýskne po mně svým šibalským úsměvem. „Vyndejte si ten prst z nosu, slečno Stylová.“

„Ježiši, promiňte,“ zamumlám a vytahuju ho.

„To je v pořádku,“ řekne on. „Nechtěla byste zajít na kafe?“ V hrudi se mi divoce rozbuší srdce a pumpuje krev do všech mých orgánů. Protože to je věc, kterou srdce obvykle dělává. Opravdu mě Earl Grey zve na kafe? „Kdy?“

„Teď,“ odpovídá.

„Směna mi končí až v šest,“ zabručím rozmrzele.

„Moment,“ zarazí mě. Z kapsy u kalhot tahá BlackBerry a něco na něm vyťukává. Telefon zabzučí a on do něj znovu něco cvaká, načež ho strká zpátky. „Myslím, že teď si můžete na zbytek odpoledne vzít volno.“

„V sobotu míváme hrozně narváno. To fakt nemůžu – šéf by mě zabil,“ přesvědčuju ho.

„Odted jsem váš šéf já, slečno Stylová.“

„Co tím myslíte?“

A znovu je tu *ten* úsměv, takový ten zubatý. „Právě jsem koupil Wal-Mart,“ oznamuje mi.

„Jako celou společnost? Jenom kvůli tomu, abych si mohla vzít volno na kafe s vámi?“

„Jistě, slečno Stylová,“ potvrzuje. „A teď si sundejte tu modrou hrůzu a pojdte.“

Je tak sebejistý a rozhodný, to se nedá srovnávat s žádným mým klukem. Teda, on není můj kluk, a ne že bych nějakého někdy měla, ale vy víte, co tím myslím, ne? Je jako nehorázně bohatý jeskynní muž. *Já. Chtít. Anna!*

„A co ten váš nákupní seznam?“ připomínám mu.

„To neřešte. Zadám to některé ze svých asistentek.“

„Teda, pane Greyi, teď nevím, co říct.“

Padesát odstínů ostudy

„Prostě řekněte ano.“ Hodí po mně dalším zubatým úsměvem. Jak ráda bych podél těch zubů přejela jazykem...

„Ano! Ano, ano, ano – ach, ano, pane Greyi!“ zvolám a odhazuju plášť. Ten přistává v obličeji zákaznice na elektrickém invalidním skútru, která vráží do stojanu, na němž je vystavený parfém Katy Perry. Vytahuju si k nosu cíp trika, abych se nezdusila jeho výpary; Wal-Mart najednou páchne jako přehlídkové molo plné malých prostitutek z *Toddlers and Tiaras*. Earl mě bere za ruku a vede mě ven dřív, než dorazí protichemická jednotka.

5

Na parkovišti Wal-Martu na nás čeká Greyova helikoptéra. „Kde je pilot?“ nechápu.

„Přece tady, bejby,“ broukne a ukáže si oběma palci na hrudník. Poprvé od chvíle, co se ukázal v mé frontě, nechávám své oči popást na celém jeho těle. V jedné z nohavic se mu celkem zřetelně rýsuje zajímavá vyboulenina. Pak si ale všímám podobné, která je vidět i v druhé nohavici. Buď má v každé kapse banán, nebo je dvojnásob rád, že mě vidí...

Nastupujeme do helikoptéry a on přebírá kontrolu nad všemi kontrolkami, jako muž posedlý kontrolou, kterým shodou okolností skutečně je. Znovu na mě vrhá *ten* úsměv, ten, kvůli kterému prosáknu až na tepláky.

„V helikoptěře jsem ještě nikdy nebyla,“ řeknu, když se začne roztáčet její vrtule. „Vlastně, já ani nikdy neletěla letadlem. To je tak vzrušující, pane Greyi.“

„A to jste ještě nic neviděla, Anno,“ prohlásí. To je poprvé, co mě oslovil jménem. Omdlévám. „Jestlipak znáte klub Na vrcholu?“

Zavrtím hlavou. „To je nějaký country klub pro piloty?“

„Něco na ten způsob,“ ušklíbne se.

Dřív než se vzpamatuju, jsme ve vzduchu a vznášíme se nad parkovištěm. Lidi z té výšky vypadají tak malí, jako nějací mra-
venci (i když samozřejmě mají oblečení a dvě nohy namísto šes-
ti). Je to úžasné. Jsem ve vrtulníku s Earlem Greyem, nejpřitaž-
livějším mužem celé planety. A teď je z něj nejpřitažlivější muž
celého vzdušného prostoru! Zaostrím do dálky a spatřím, jak se
vzdálená Space Needle tyčí do nebe. Jsme tak vysoko a slunce je
tak jasné –

„Earle!“ vyjeknu.

„Co!“ překřičí řev rotoru helikoptéry.

„Pozor na slunce!“

„Cože?!“

„Říkám, POZOR NA SLUNCE!“

Střelí po mně zmateným pohledem.

„Přece nejsem namazaná,“ vysvětluju.

Nechápavě zakroučí hlavou.

„Zapomeňte na to,“ zahučím. Snad ví, jak blízko slunci může-
me letět, abychom se nespálili. Doufám.

Začínáme klesat a já cítím, jak se mi v žaludku rozlétají motýli.
Radši zavírám pusku, protože si nechci zahrát na Kathleen a poz-
vracet jimi Earla od hlavy k patě. Přistáváme na parkovišti u Star-
bucks, které je přes ulici naproti Wal-Martu.

„Jsme tady,“ řekne smyslně. Možná si myslíte, že slova „jsme tady“ se nedají říct smyslně, ale kdybyste slyšeli, jak je říká Earl, na beton byste se mnou souhlasili. On říká všechno smyslně.

Vystupujeme a ruku v ruce míříme do Starbucks. Tentokrát nemá ten legrační bzučák, ale i tak je jeho dotek elektrizující. Upírám na něj upřený pohled jako upír, který upírá upřený pohled na jiného upíra –

BUM!

Přicházím k sobě vleže na zádech na chodníku. Earl natahuje ruku, aby mi pomohl vstát. „Jste v pořádku?“

„Myslím, že jsem,“ koktám, když mě vytahuje zpátky na nohy. *Jenom jsem se moc upřeně zadívala do tvých upřených očí a vrazila do dveří. Ty jsi tak pitomá, Anno!*

Earl mi otevírá dveře a já se tentokrát trefuju správně. „Vy najděte stůl a já dojdu pro pití,“ pobízí mě. A další potutelný úsměv! Tolik úsměvů jsem viděla naposledy, když jsme se s Kathleen sjely éčkem. „Co si dáte?“

„Čaj, prosím.“

„Takže ne kafe?“

„Občas ho piju, ale to od Starbucks chutná jako chcanky,“ ušklíbnu se.

„Ve skutečnosti vůbec nechutná jako chcanky, Anno.“

„Jak to víte, jak chutnají chcanky?“

Zasměje se. „Prozatím se spokojte s tím, že to vím... a je na vás, zjistit jak.“

Nejsem si jistá, jestli to chci zjišťovat, ale když to říká...

Vyráží směrem k pultu, ale pak se zastavuje. „Já se vás nezeptal, jaký čaj to bude,“ obrací se zpátky na mě.

„Není to zřejmé?“ napovídám mu. Teď se potutelně usmívám já. „Earl Grey. Vřelý.“

Zakření se a odchází objednat, zatímco já si sedám k prázdnému stolu. Teď, když jsem bezpečně usazená na místě, a bez obav, že narazím do dveří, dovoluju si na něj zírat. Zírám, jak objednává jídlo, samozřejmě smyslně. Je vysoký, svalnatý, s takovými rameny, na které máte chuť skočit a nechat se na nich povozit. Sleduju, jak z peněženky vytahuje kreditní kartu – těmi dlouhátánskými prsty, které jsou, přísahám, delší než jeho předloktí.

Za pár okamžiků už Earl Grey přináší můj Earl Grey a svoje kafe k našemu stolu. K našemu! Nemůžu uvěřit, že už o nás přemýšlím jako o páru. Jak asi budou vypadat naše děti? Budou mít taky dlouhé prsty?

„Váš čaj, Anno,“ vytrhává mě z myšlenek. „Jestli můžu být tak smělý, proč právě Earl Grey?“

Potřesu hlavou. „Prostě mám ráda takový čaj, jaké mám ráda muže,“ naznačuju. Hlavně když se jmenuje Earl Grey. Jenže pak si uvědomuju, že je to až moc okaté, a tak dodávám: „Takže černý.“

Překvapeně vytáhne obočí.

„Teda, nemám ráda *jenom* černé muže,“ snažím se z toho vykrotit. „A taky mám ráda i jiné čaje. Stejně jako muže.“

„A už jste někdy ochutnala... bílý čaj, Anno?“

Božínku. „O tom jsem nikdy neslyšela,“ přiznávám.

„Je to jenom lehce zoxidovaný čaj, který se pěstuje a sklízí téměř výhradně v Číně, hlavně v provincii Fujian,“ vykládá. „Bílý

čaj se vyrábí z mladých pupenů a nejmladších lístků čajovníku čínského. Pupeny a lístky se suší na slunci a poté jsou opatrně zpracovány, aby se předešlo oxidaci.“

Pane jo. „A kde se vzal ten název – bílý čaj?“

„Ten se vztahuje k bílému chmýří, kterým jsou nerozvinuté pupeny čajovníku pokryté, díky čemuž mají bělavý nádech,“ vysvětluje a mezitím usrkává kafe.

„Jak to všechno víte?“

Vytahuje BlackBerry, spouští v něm internet a přesouvá ho po stole ke mně. Je na něm otevřená stránka „Bílý čaj“ na Wikipedii. Čtu si pár řádků a zjišťuju, že mi je odříkal slovo od slova. „Vy jste citoval Wikipedii! To bych uměla taky,“ zabručím. „Navíc nás naši profesori pořád varují, jak nespolehlivý zdroj informací to je.“

„Vaši profesori jsou idioti, Anno.“

„Chcete snad říct, že jste ten článek nepapouškoval slovo od slova?“

„A kdo si myslíte, že ten článek napsal, Anno?“

Ty bláho. Ten chlap píše na internet!

Earl si bere mobil zpátky a strká si ho do kapsy tepláků. Znovu usrkne kafe.

„Proč jste mě sem vlastně pozval, pane Greyi? Neřekla bych, že jsem váš typ.“

Zaujatě zvedá obočí. „A podle čeho soudíte, kdo je můj typ, Anno?“

Pokrčím rameny. „Viděla jsem, jaké dívky zaměstnáváte: vysoké, krásně oblékané blondýny.“

„Takže vy si myslíte, že víte, kdo je můj typ, protože z milionu mých zaměstnanců je čirou náhodou pár recepčních blond?“

„Je možné, že jsem to lehce zobecnila,“ připouštím.

„Neměla byste dělat tak unáhlené závěry,“ řekne. „Například, kdybych se domníval, že Jin je váš přítel, možná bych vás sem nepozval.“

„Jak jste se dozvěděl o Jinovi?“

„Nechal jsem do vašeho bytu nainstalovat kamerový systém,“ oznamuje mi prostě.

Nasucho polknu.

„Je to jenom kamarád,“ vypravím ze sebe. „Nikdy jsme spolu nechodili, ani nic jiného.“

„Dobře, že to vím,“ řekne.

Upíjím čaj. Earl vytahuje z kapsy tepláků banán a loupe ho svými dlouhými prsty. „Dáte si?“

„Ne, děkuju,“ odmítám. Aha, takže už vím, který banán byl ten *pravý*.

„Neznervózňuju vás, Anno?“ zjišťuje.

„Proč se ptáte?“

„Protože se mi zdáte v mé přítomnosti nervózní. Pouštěl jsem si záznamy z vašeho kamerového systému a tam působíte mnohem uvolněněji.“

Ztěžka si povzdychnu. „Ano, jsem malinko nervózní. Ještě nikdy jsem neměla přítele, natož aby byl multimilionářem a stalkerem, vozil mě soukromým vrtulníkem, držel mě za ruku a kupoval mi čaj.“

„Jste pro mě záhadou, Anno,“ pronese a ukousne špičku banánu.

Zardím se. „To neříkejte.“

„Ne, je to pravda,“ trvá na svém. „Nemám ani zdání, co se v té vaší pěkné hlavince děje...“

„Abych byla upřímná, taky to netuším,“ utrousím a klopím oči, abych se vyhnula jeho pronikavému pohledu. „Většinu času vedu v duchu nekonečný monolog v přítomném čase a první osobě. Je to, jako bych neustále psala román, ale jenom v duchu. Opravdu dlouhý a špatný román. Možná by z toho mohla být i špatná trilogie.“

„Máte nějaké sourozence?“

„Ne,“ odpovídám.

„Věděl jsem to,“ řekne. „Oba jsme jedináčci. Rodiče jsou pořád spolu?“

„Ne, oni se –“

„Rozvedli?“ oduší a dokončí mou větu. „To jsem taky věděl.“ Nevěřicně na něj vykulím oči. „Vy jste ale zvláštní člověk, pane Greyi.“

„Netušíte, jak moc,“ pronese a dojídá banán.

„Tak proč se tak vyptáváte?“

„Taky jste se mě vyptávala. A neřekl bych, že už jsem skončil... průzkum,“ řekne a znovu si lokne kafe.

„Tak mě prozkoumejte,“ vyzývám ho schválně s úmyslem váženého pana Earla Greye rozhodit. A slavím úspěch, protože mi nechtěně poprská celý obličej kafem. *Ach jo.*

„Pardon,“ omlouvá se a otírá mě ubrouskem. „Můžeme jít?“

„Jasně,“ souhlasím vděčně.

Bere mě za ruku a společně Starbucks opouštíme. To už spolu chodíme? Všechno se to děje moc rychle! Ptám se ho, jestli nemá přítelkyni.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.